

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.920 van 24 juni 1997
in de zaak A. 60.571/X-6513.**

In zake : de gemeente SCHOTEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten H. SEBREGHTS en D. ERREYGERS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. Taelman,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5.

tussenkomen de partij :

de n.v. VLAVERKO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 28.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Schoten op 17 november 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 13 oktober 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, waarbij het beroep van de n.v. Immobiliën VLAVERKO tegen de beslissing van 26 mei 1992 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten houdende weigering van de bouwvergunning voor het oprichten van een woning op een perceel gelegen aan de Kwikstaartlei te Schoten, kadastraal bekend Sectie B, 313b4, wordt ingewilligd en de vergunning wordt verleend;

Gelet op het arrest nr. 50.150 van 10 november 1994 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 22 december 1994;

Gelet op de beschikking van 28 december 1994 die de tussenkomst van de n.v. VLAVERKO toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memorie van de tussenkomende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 april 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 mei 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat P. Taelman verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaten P. FLAMEY en E. EMPEREUR, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gemeente SCHOTEN staande houdt dat de gemeenteraad op 24 september 1992 het besluit nam tot het doen opmaken van een bijzonder plan van aanleg voor het domein "Villers", dat dit plan bij raadsbesluit van 30 juni 1994 voorlopig werd vastgesteld nadat op 26 mei 1994 "voor zoveel als nodig" nog een raadsbesluit was genomen om, voor het geval zulks nodig zou blijken, toepassing te kunnen maken van artikel 43 van de stedenbouwwet, dat laatstgenoemd raadsbesluit door de minister werd goedgekeurd op 3 oktober 1994, dat, aangezien de verleende bouwvergunning betrekking heeft op onroerende goederen waarvoor de gemeente inmiddels een ontwerp van bijzonder plan van aanleg voorlopig vaststelde en het bestreden besluit het gemeentelijk beleid terzake ernstige schade toebrengt, de gemeente onmiskenbaar belang heeft bij de vernietiging;

Overwegende dat dit betoog ervan doet blijken dat de gemeente SCHOTEN opkomt ter verdediging van haar planologisch en stedenbouwkundig beleid; dat dit belang rechtens volstaat; dat de exceptie die de tussenkomende partij in dat verband opwerpt niet kan worden aangenomen; dat de kritiek van de tussenkomende partij op andere, mogelijke aspecten van belang in hoofde van de verzoekende partij, ofwel in rechte niet relevant is, ofwel verband houdt met de grond van de zaak;

Overwegende dat het derde middel luidt als volgt :

"Schending van het ministerieel besluit van 3 oktober 1994 houdende beslissing tot herziening van de verkavelingsvergunning nr. 10.111.522 en tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg, 'Domein Villers' genaamd, van de gemeente Schoten van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke

Ordering en Binnenlandse Aangelegenheden en van artt. 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel,

Doordat de minister in zijn besluit van 3 oktober 1993 de gemeente machtigt tot (voor zoveel als nodig) herziening van de verkaveling nr. 10.111.522 gezien de bedoeling het nog bestaande groene kader rond het als monument geklasseerd kasteel zoveel mogelijk te bewaren en nog slechts een geringe bouwmogelijkheid toe te laten en hij daartoe de gemeente machtigt een B.P.A. Domein Villers op te maken,

Terwijl hij, volledig in tegenstrijd daarmee, in het aangevochten besluit stelt :

'dat bijgevolg in casu geen rekening kan gehouden met artikel 104 van het begrotingsdecreet van 22 december 1993, inzonderheid daar waar sprake van '...voorlopig vastgesteld (lees goedgekeurd) B.P.A. ...' daar eerst de procedure van artikel 43 diende gevolgd en daar de oorspronkelijke verkaveling niet is vervallen; dat bijgevolg de stedenbouwkundige aanleg van betrokken terrein werd vastgelegd in de verkavelingsvergunning; dat evenwel geen stedenbouwkundige voorschriften werden bijgevoegd, zodat de beoordeling van de verdere stedenbouwkundige aanleg ter plaatse behoort tot de discretionnaire bevoegdheid van de vergunning verlenende overheid die hierbij de gangbare normen inzake verantwoorde ruimtelijke uitbouw der omgeving hanteert'';

dat de verzoekende partij het middel toelicht als volgt :

"Het is duidelijk dat de minister op 3 oktober 1994 de discretionnaire beoordelingsbevoegdheid in sterke mate heeft beperkt. Dat wordt in het aangevochten besluit volledig over het hoofd gezien. De verwijzing in de aansluitende motivering naar andere vergelijkbare projecten gaat niet op gezien die zich niet in vergelijkbare omstandigheden én evenmin in een te beschermen omgeving voordoen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Verzoekende partij roept een schending in van het Ministerieel Besluit van 3 oktober 1994 houdende de beslissing tot herziening van de verkavelingsvergunning nr. 10.11.522 tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg domein Villers genaamd, van de gemeente SCHOTEN van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordering en Binnenlandse Aangelegenheden en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling van het motiveringsbeginsel.

Volgens verzoekende partij werd door het goedkeuringsbesluit van 3 oktober 1994 de discretionaire beoordelingsbevoegdheid in sterke mate beperkt en werd dit in het thans bestreden besluit volledig over het hoofd gezien.

Uit het administratief dossier blijkt dat door de administratie het ontwerp van besluit reeds werd overgemaakt op het ogenblik dat het Ministerieel Besluit van 3 oktober 1994 houdende goedkeuring tot herziening van de verkavelingsvergunning nr. 10.111.522 van 15 december 1985 werd ondertekend.

Verwerende partij verwijst tevens naar hetgeen werd uiteengezet met betrekking tot het tweede middel (zie hoger).

Bovendien dient gesteld dat volgens het ontwerp B.P.A., voorlopig aangenomen in Gemeenteraadszitting van 30 juni 1994, op het kwestieuze perceel nog bebouwing mogelijk is, evenwel mits strenge restricties";

Overwegende dat de tussenkomende partij stelt :

"(...)

In het schorsingsarrest dd. 10 november 1994 wordt in dit verband overwogen 'dat het bestreden besluit aan de aanwezigheid van het kasteel Villers voorbijgaat; dat een behoorlijke beoordeling van de goede aanleg van de plaats nochtans vereiste dat daarmee werd rekening gehouden; dat zulks had gekund zonder de verkaveling nr. 10.111.522 te schenden, of te anticiperen op het nog op te maken bijzonder plan van aanleg, of het voorlopig vastgesteld bijzonder plan van aanleg reeds toe te passen of gebonden te zijn door het aangehaalde ministerieel besluit van 3 oktober 1994';

Zonder aan deze overwegingen in 's Raads arrest afbreuk te willen doen, zou verzoekster in tussenkomst willen opmerken dat alleen het oude gedeelte van het kasteel Villers werd gerangschikt op 16 december 1991 en dat aan de aanvraag tot rangschikking van het domein Villers integendeel in de huidige stand van zaken geen gevolg werd verleend (zie stuk 28 dossier gemeente).

In het bestreden besluit wordt daarnaar uitdrukkelijk verwezen op blz. 8 bovenaan terwijl op blz. 7 verwezen wordt naar het advies dd. 28 november 1991 van het bestuur voor monumenten en landschappen, dat zelf adviseerde dat 'de kavels 16 tot en met 22 in een minder belangrijk gedeelte liggen en onzes inziens gegund kunnen worden mits strenge restricties

ten aanzien van de materialen der erfscheidingen en het verbod in de tuinen bijgebouwen, bergingen, uitbouwen of garages op te richten'.

Bovendien wordt op blz. 10 van het bestreden besluit uitdrukkelijk overwogen dat 'het ontwerp rekening houdt met het groenkarakter van het betrokken gebied en zoveel mogelijk het bestaand bomenbestand respecteert; dat de voorgestelde werken kaderen binnen een verantwoorde plaatselijke aanleg en bijgevolg voor vergunning vatbaar is'.

In de mate dat de beoordeling van de goede plaatselijke ordening buiten de discretionnaire beoordelingsbevoegdheid van het vergunningverlenend bestuur zou vallen, of deze discretionnaire bevoegdheid beperkt zou zijn, rekening houdend met de afweging die reeds vooraf in het ministerieel machtigingsbesluit van 3 oktober 1994 werd gedaan omtrent het groene kader rond het kasteel, wenst verzoekster in tussenkomst andermaal op te werpen dat de verzoekende partij niet op de ene plaats in het beroep tot nietigverklaring kan beweren dat een verkavelingsakkoord niet in aanmerking komt voor herziening na ministeriële machtiging, en op een andere plaats precies de schending kan inroepen van dit machtigingsbesluit.

Bijgevolg beroept verzoekster in tussenkomst zich uitdrukkelijk op de onwettigheidsexceptie ex artikel 159 van de Grondwet en kan in dat geval krachtens dit artikel geen rekening gehouden worden met het machtigingsbesluit van 3 oktober 1994 als toetsingscriterium omtrent de goede plaatselijke ordening. Daarenboven, vermits de verzoekende partij geen kennelijke onredelijkheid in de beoordeling omtrent de goede plaatselijke ordening heeft ingeroepen, kan naar het oordeel van verzoekster in tussenkomst de vermeende grief die de gemeente inroept nooit tot gegrondverklaring van het middel leiden.

Het middel is dan ook niet gegrond";

Overwegende dat de verzoekende partij
repliqueert :

"Het is niet omdat het ontwerp van goedkeuringsbesluit reeds verzonden werd door de administratie op het ogenblik dat het M.B. tot herziening van het verkavelingsakkoord nr. 10.111.522 van 15 oktober 1958, werd ondertekend, dat zulks verantwoordt om met dat M.B. van 3 oktober 1994 en zijn fundamentele inhoud geen rekening te houden.

Bovendien is het evenmin zo, gezien overeenkomstig het voorlopig vastgestelde bijzonder plan van aanleg nog bebouwing mogelijk is, het ingediende ontwerp waarvan de vergunning wordt nagestreefd, in overeenstemming is met de stedenbouwkundige voorschriften van

dat plan. Alleszins is het daarmee strijdig, vooral wat betreft de inplanting van het gebouw.

(...)

Het volstaat voor het overige niet om te overwegen 'dat het ontwerp rekening houdt met het groenkarakter van het betrokken gebied en zoveel mogelijk het bestaand bomenbestand respecteert'; en nadien voor de Raad voor te houden dat zulks blijkbaar de bedoeling is van het voorlopig vastgestelde B.P.A. zodat de motivering daarmee niet in strijd zou zijn, zoals verzoekers in tussenkomst doen, zonder dat meteen eveneens op wettige wijze wordt gemotiveerd waarom desondanks met dat voorlopig vastgesteld B.P.A. geen rekening wordt gehouden noch waarom men een vergunning aflevert waarvan wordt vastgesteld, en ook niet wordt betwist dat ze strijdt met de voorschriften van dat B.P.A..

Zelfs wanneer geen rekening wordt gehouden met een aangehaalde schending van het machtigingsbesluit van 3 oktober 1994 omdat dat op zich onwettig zou zijn, blijft de schending van de motiveringswet van 29 juli 1991 een aangetoond feit";

Overwegende dat het bestreden besluit onder meer overweegt :

"(...)

Overwegende dat bij gemeenteraadsbeslissing van 24 september 1992 besloten werd een bijzonder plan van aanleg 'Domein Villers' op te maken, dit teneinde het gebied omsloten door de Struiken-, Villers-, Leeuweriken-, Kwikstaart- en Rosierslei een optimale ruimtelijke aanleg te waarborgen; dat daartoe de Intercommunale Grondbeleid en Expansie Antwerpen (IGEAN) werd verzocht over te gaan tot de coördinatie van het opmaken van het bijzonder plan van aanleg 'Domein Villers' met een planimetrische oppervlakte van 9 ha 86 a en 20 ca; dat op 26 mei 1994 de gemeenteraad een beslissing nam in aanvulling op het raadsbesluit van 24 september 1992, teneinde de herziening van de verkaveling nr. 10-111-522 dd. 15 december 1958 in te roepen, voor zover zou blijken dat deze geldig zou zijn; dat in zitting van 30 juni 1994 de gemeenteraad van Schoten beslist heeft het ontwerp-bijzonder plan van aanleg 'Domein Villers' voorlopig aan te nemen en aan het college van burgemeester en schepenen de opdracht wordt gegeven de nodige pleegvormen te vervullen, waarna de gemeenteraad opnieuw over de zaak zal beraadslagen; dat tijdens dezelfde raadszitting een aanvullend raadsbesluit werd genomen en tot de herziening van de verkaveling nr. 10.111.522 van 15 december 1958 werd besloten door deze verkaveling in het bijzonder plan van aanleg 'Domein Villers' op te nemen; dat met

betrekking tot onderhavig lot 16 kan worden gesteld dat de volgens voornoemd aanlegplan voorziene bebouwing langs de Kwikstaartlei niet overeenstemt met deze van het onderhavig bouwberoep;

Overwegende dat, luidens artikel 43 van de gewijzigde stedenbouwwet, gewijzigd bij decreet van 22 december 1993, de Vlaamse Regering, hetzij op eigen initiatief bij een met redenen omkleed besluit, hetzij op verzoek van de betrokken vereniging van gemeenten of van de betrokken gemeente, beslissen dat een streek- of gemeentelijk plan van aanleg geheel of gedeeltelijk kan worden herzien; dat de Vlaamse Regering onder dezelfde voorwaarden kan beslissen dat een bijzonder plan van aanleg wordt opgemaakt, dat tot gevolg heeft dat een verkavelingsvergunning wordt herzien of vernietigd; dat, inzake de gemeentelijke plannen van aanleg en de verkavelingsvergunningen de herziening op initiatief van de Vlaamse Regering echter slechts bevolen worden indien aan onder andere volgende voorwaarden is voldaan : 1. het gemeentelijk plan of de verkavelingsvergunning is niet meer in overeenstemming met een streek- of gewestplan dat verordenende kracht heeft verworpen en 2. het gemeentelijk plan of de verkavelingsvergunning verhindert de uitvoering van werken van algemeen belang; dat, zodra de Vlaamse Regering tot de herziening of het opmaken van een plan heeft besloten omdat het plan of de verkavelingsvergunning de uitvoering van werken van algemeen belang verhindert, kan de Vlaamse Regering of de gemachtigde, zoals bepaald in artikel 45, bij wie krachtens artikel 48 een bouwaanvraag aanhangig is gemaakt, de uitvoering van de werken toestaan;

Overwegende dat de gemeente de procedure tot opmaak van het bijzonder plan van aanleg, gemeenteraadsbeslissing van 26 mei 1994 waarbij wordt besloten dat in het kader van het opmaken van het bijzonder plan van aanleg 'Domein Villers' noodzakelijk is dat voormelde verkavelingsvergunning dd. 15 december 1958 wordt herzien, is gestart zonder toepassing te maken van voornoemd artikel 43 van de gewijzigde stedenbouwwet; dat eerst artikel 43 diende toegepast te worden vooraleer met het opmaken van een bijzonder plan van aanleg kan gestart worden; dat bijgevolg de eerste gemeenteraadsbeslissing van 24 september 1992, waarbij wordt besloten tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg zonder aanvraag tot herziening van de bedoelde verkaveling, niet volgens de wettelijke procedure is verlopen; dat dient besloten te worden dat de bestaande verkavelingsvergunning nog steeds rechtsgeldig is; dat in de huidige stand van het bijzonder plan van aanleg, om voornoemde redenen, hiermede geen rekening kan gehouden worden, aangezien de nog geldende verkaveling primeert; dat in bijkomende orde wordt vastgesteld dat de gemeente eerst beweert dat nog steeds een geldige verkavelingsver-

gunning bestaat (zie aankoopakten) daarna dezelfde verkavelingsvergunning negeert en betwist, maar toch beslist om voornoemde verkavelingsvergunning te herzien via een bijzonder plan van aanleg; dat hieruit een onlogische redenering en verkeerde procedure voortvloeit:

Overwegende dat in onderhavige aanvraag derhalve alleen rekening dient gehouden te worden met de nog van kracht zijnde verkavelingsvergunning dd. 15 december 1958; dat bijgevolg in casu geen rekening kan gehouden met artikel 104 van het begrotingsdecreet van 22 december 1993, inzonderheid daar waar sprake van '... voorlopig vastgesteld (lees goedgekeurd) B.P.A. ...' daar eerst de procedure van artikel 43 diende gevolgd en daar de oorspronkelijke verkaveling niet is vervallen; dat bijgevolg de stedenbouwkundige aanleg van betrokken terrein werd vastgelegd in de verkavelingsvergunning; dat evenwel geen stedenbouwkundige voorschriften werden bijgevoegd, zodat de beoordeling van de verdere stedenbouwkundige aanleg ter plaatse behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid die hierbij de gangbare normen inzake een verantwoorde ruimtelijke uitbouw der omgeving hanteert; dat, zowel de gemeentelijke als de hogere overheid, in dezelfde omstandigheden binnen de onmiddellijke omgeving en in dezelfde verkaveling vergelijkbare bouwprojecten hebben toegelaten; dat het nu voorliggend ontwerp een vergelijkbare schaal heeft; dat het ontwerp rekening houdt met het groen-karakter van het betrokken gebied en zoveel mogelijk het bestaand bomenbestand respecteert; dat de voorgestelde werken kaderen binnen een verantwoorde plaatselijke aanleg en bijgevolg voor vergunning vatbaar is; dat het ontwerp niet in strijd is met een geordende uitbouw van de in uitvoering zijnde verkaveling; dat derhalve de goede plaatselijke aanleg hiervan niet in het gedrang komt; dat om alle voornoemde redenen het beroep van de partikulier voor inwilliging vatbaar is";

Overwegende dat het dossier doet blijken dat de aantasting van de omgeving van het kasteel Villers leidde tot een eenparig verzoek van de gemeenteraad tot rangschikking van het gebied als landschap, dat het domein gedeeltelijk op een ontwerp van lijst van te beschermen monumenten, stads- en dorpsgezichten werd geplaatst bij besluit van 2 juli 1991 van de bevoegde minister en uiteindelijk werd beschermd bij besluit van 16 december 1991, dat door de gemeenteraad op 24 september 1992 werd beslist tot de opmaak van een

bijzonder plan van aanleg dat bij raadsbesluit van 30 juni 1994 voorlopig werd vastgesteld, dat dit voorlopig vastgesteld plan aan een openbaar onderzoek werd onderworpen van 19 juli 1994 tot 18 augustus 1994, dat blijkens dit ontwerp-plan het bouwperceel gelegen is in een woongebied bestemd voor vrijstaande bebouwing en tuinen en ter plaatse een constructie van maximum 15 m op maximum 20 m, in te planten op 20 m van de rooilijn en op 5 m van de rechter perceelsgrens, is toegelaten; dat het besluit van 3 oktober 1994 van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg, "Domein Villers" genaamd, van de gemeente Schoten overweegt :

"Gelet op de beslissing van 26 mei 1994 van de gemeenteraad van Schoten waarbij wordt besloten dat het in het kader van het opmaken van het bijzonder plan van aanleg 'Domein Villers' noodzakelijk is dat voormelde verkavelingsvergunning wordt herzien;

Overwegende dat het voornoemd bijzonder plan van aanleg wordt opgemaakt met de bedoeling het nog bestaande groene kader rond het als monument geklasseerd kasteel zoveel mogelijk te bewaren en nog slechts een geringe bouwmogelijkheid toe te laten";

Overwegende dat het bestreden besluit overweegt dat de beoordeling van de verdere stedenbouwkundige aanleg ter plaatse behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid die hierbij de gangbare normen inzake een verantwoorde ruimtelijke uitbouw der omgeving hanteert, dat, zowel de gemeentelijke als de hogere overheid, in dezelfde omstandigheden binnen de onmiddellijke omgeving en in dezelfde verkaveling vergelijkbare bouwprojecten hebben toegelaten, dat het nu voorliggend ontwerp een vergelijkbare schaal heeft, dat het ontwerp rekening houdt met het groen karakter van het betrokken gebied en zoveel mogelijk het bestaand bomenbestand respecteert, dat de voorgestelde werken kaderen binnen een verantwoorde plaatselijke aanleg en bijgevolg voor vergunning

vatbaar is; dat het bestreden besluit onmiskenbaar aan de aanwezigheid van het kasteel Villers voorbijgaat; dat in acht genomen de voorgaanden van de zaak, een behoorlijke beoordeling van de goede aanleg van de plaats nochtans vereiste dat daarmee werd rekening gehouden; dat de stelling van de tussenkomen partij niet kan worden bijgevalen; dat de omstandigheid dat de bestreden beslissing melding maakt van de stand van zaken van de procedure van rangschikking van het domein, niet doet blijken dat met het bestaan van het kasteel rekening werd gehouden bij de beoordeling van een behoorlijke plaatselijke aanleg; dat de verzoekende partij terecht stelt dat alleszins wat dat betreft, de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsverplichting; dat de verwijzing en het hernemen van het advies van het bestuur voor monumenten en landschappen evenmin blijken geven van een behoorlijke beoordeling; dat uit dit advies integendeel blijkt dat het voornoemd bestuur zich in principe niet verzet tegen het bebouwen van kavel 16, doch mits "strengere restricties", hetgeen wil zeggen : rekening houdend met de aanwezigheid van het kasteel; dat tenslotte het feit dat de bestreden beslissing stelt dat het bouwontwerp rekening houdt met het groen karakter van het betrokken gebied en zoveel mogelijk het bestaand bomenbestand respecteert, niet erop wijst dat het kasteel Villers bij de beoordeling werd betrokken; dat het middel inzoverre gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 13 oktober 1994 van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden waarbij het beroep van de n.v. VLAVERKO tegen de beslissing van 26 mei 1992 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten houdende weigering van de bouwvergunning voor het oprichten van een woning op een perceel gelegen aan de Kwikstaartlei, te Schoten, kadastraal bekend Sectie B, nr. 313b4, wordt ingewilligd en de vergunning wordt verleend.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig juni 1900 zevenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.